

Amanda og Hermann

og

Pigens Længsel efter sin Ven.

V box 14:409

1. Amanda og Hermann.

Amanda sad med en Krans i Haaret,
Som Engel mild og som Rose om Vaaren,
Og Hermann hende sin Trostaaftal svor,
Men Falskhed ubi hans Hjerte bor.

Amanda ganger sig ned til Parken
At plukke Liljerne hist paa Marken,
At binde Krandsse, det bad hun om,
Men alt forgjæves, ej Hermann kom.

Amanda ganger sig ned til Parken,
Der fik hun se, hvad ej før hun troede,
Der fik hun først sine Dine op,
Saa Hermann gaa med en Anden bort.

Af Hermann, Hermann, vend dog tilbage
Til din Amanda, vil du forlænge;
Af Hermann, Hermann, vend om igjen,
Til din Amanda, din fuldtro Ven!

Jeg dig Amanda, ej mere elsker,
Thi Ellen haver mit Hjerte fængslet,
Og hun skal blive min kjære Brud,
Græd ei Amanda, nu er det slut.

Amanda segnede ned til Jorden,
O, Himlens Gud, hvad er jeg vorden,
Ja har du glemt din Amanda saa,
Af Gud din Løn du vist snart vil faa.

Af Hermann, Hermann, dit haarde Hjerte,
Det skal vel lide med al min Smerte,
Thi Himlens Gud han vil straffe den,
som falsk bedrager en trofast Ven.

Af Hermann, Hermann, her jeg dig beder:
Vær ikke falsk imod den, du ejer,
At ej det tager et saadant Slut,
Som med Amanda, du sveg forud.

De klare Stjerner paa Himlen blinker;
Og Festens Klotter i Himlen ringe,
Det siger noget her i mit Bryst,
Hvem har jeg nu, som gi'r mig Trost?

Amanda styrtet sig ned i Dybet,
Og hun var smykket saa klar som Lyset,
Den hvide Klædning hun paa sig bar,
Som den uskyldige altid har.

2. Pigens Længsel efter sin Ven.

Min søde fortryllende Dulle,
Hvor længe skal jeg gaa og sukke?
Kom dog snart for at kvege mit Hjerte,
Thi maaske kan du lindre min Smerte, ::
:: Jeg er din, — fioliolet,
Du er min — fioliolet,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolet. ::

Jeg ser jo din smægtende Læbe,
At vinde dit Ja, vil jeg stræbe,
Naar vi atter i Skoven henvanter,
Vil vi mødes med elskende Tanker,
:: Jeg er din, — fioliolet,
Du er min — fioliolet,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolet. ::

Naar Fuglen ved Aften sig dølger,
Mens Kornet paa Markerne vælger,
Naar Solen sig skjuler for Djet,
Da i Skoven jeg venter fornøjet,
:: Jeg er din, — fioliolet,
Du er min — fioliolet,
Og til Døden saa elsker jeg dig, fioliolet. ::

Kom Yngling, naar Fulbmaanen stiger,
Dg aabne er Drømmenes Riger,
Jeg et glødende Kys vil dig sende,
Dg vor Lykke skal aldrig faa Ende.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

I Græsset er blødt, kan du vide,
Der ligger jeg glad ved din Side,
Dg to elskende Hjerter vil mødes,
Thi ved Kjærlighed Livet forsødes.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig. ∴

Kom ene, og huff, du maa ikke
I Teltene gaa, thi de Bliffe,
Som de Riger dig der kunde sende,
Vilbe maaske vor Kjærlighed ende.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

Pris 10 Dre.

No. 27 — 97.

Tilføjs i Pilestrædet No. 7, Kristiania.
S. & Jul Sørensens Bogtrykkeri.